

Starší Donald L. Hallstrom
Předsednictvo Sedmdesáti

Jakými muži máte být?

Jak se máme změnit, abychom se stali takovými muži, jakými máme být?

Když se podíváme na toto celosvětové shromáždění, musíme uznat, že se mu žádné jiné nevyrovná – nikde na světě. Účelem kněžského zasedání generální konference je učít nositele kněžství tomu, jakými muži máme být (viz 3. Nefi 27:27), a inspirovat nás k dosažení tohoto ideálu.

Když jsem byl před půl stoletím knězem v Aronově kněžství na Havaji a misionářem v Anglii, scházeli jsme se ve sborových domech a (s nastraženými ušima) naslouchali kněžskému

zasedání po telefonu. Časem šlo církevní vysílání přenášet satelitem na vybraná místa vybavená obrovskými talířovitými přijímači, a tak jsme mohli sledovat obraz i zvuk. Tato technologie v nás tehdy vyvolávala úžas. Mállokdo by si dokázal představit dnešní svět, kde každý, kdo má přístup k internetu, může poselství tohoto zasedání sledovat na chytrém telefonu, tabletu či počítači.

Avšak tento nárůst dostupnosti hlasu služebníků Páně, což je totéž

jako vlastní hlas Páně (viz NaS 1:38), nám moc nepomůže, pokud nebudeme ochotni toto slovo přijmout (viz NaS 11:21) a pak se jím řídit. Jednoduše řečeno, záměr generální konference a tohoto kněžského zasedání se naplní jen tehdy, budeme-li ochotni jednat – ochotni se změnit.

Před pár desítkami let jsem sloužil jako biskup. Někdy jsem se scházel s mužem z našeho sboru, který byl o mnoho let starší. Tento bratr měl problematický vztah s manželkou a odcizil se svým dětem. Zoufale se snažil udržet si zaměstnání, neměl žádné blízké přátele a komunikace s dalšími členy sboru pro něj byla natolik obtížná, že nakonec nechtěl v Církvi vůbec sloužit. Během jednoho rázného rozhovoru o jeho životních zkouškách se ke mně naklonil – což dělal na konci mnoha našich rozhovorů – a řekl: „Bratře biskupe, jsem vznětlivý člověk, už jsem prostě takový!“

Tato slova mě ten večer ohromila a od té doby mě stále pronásledují. Jakmile se tento muž rozhodl – jakmile kdokoli z nás usoudí, že „už jsem prostě takový“, rezignujeme na možnost změnit se. Klidně můžeme zamávat bílou vlajkou, složit zbraně, přestat bojovat a prostě se vzdát – jakákoli vyhlídka na vítězství je ztracena. I když si někteří z nás mohou myslet, že jich se toto netýká, snad každý z nás je alespoň jedním či dvěma zlozvyky příkladem oněch slov „už jsem prostě takový“.

Na tomto kněžském shromáždění se scházíme proto, že to, kdo jsme, není totéž jako to, kým se můžeme stát. Dnes večer jsme zde shromážděni ve jménu Ježíše Krista. Jsme zde shromážděni s důvěrou, že Jeho Usmíření dá každému z nás – bez ohledu na naše slabosti, nedostatky a závislosti – schopnost se změnit.

kněžství a sloužit na misií na plný úvazek. V roce 1986 byl vysvěcen starším a byl povolán sloužit v Indii. Chůze mu činila obtíže – s holemi v obou rukou dělal, co mohl, a často padal – bylo však vyloučeno, aby to vzdal. Zavázal se, že bude se ctí a oddaností sloužit na misií, a to také udělal.

Když jsme se s bratrem Nulu setkali téměř po 20 letech od jeho misie, radostně nás přivítal na konci cesty a odvedl nás po hrbolaté pěšině k domu se dvěma místnostmi, kde žil s manželkou a třemi dětmi. Ten den bylo nesmírné horko a dusno. Stále chodil s velkými obtížemi, ale nepociťoval žádnou sebelítost. Vlastní pílí se stal učitelem a zajišťoval vzdělávání dětem z vesnice. Když jsme vstoupili do jeho skromného domku, hned si mě vzal stranou a vytáhl krabici, v níž byl jeho nejvzácnější majetek. Chtěl, abych se podíval na kousek papíru. Stálo na něm: „Staršímu Nulu, odvážnému a šťastnému misionáři, s přáním všeho nejlepšího a s požehnáním; [datováno] 25. června 1987, [podepsán] Boyd K. Packer.“ Při oné příležitosti, kdy Boyd K. Packer, tehdy ještě v úřadu staršího, navštívil Indii a hovořil se skupinou misionářů, potvrdil staršímu Nulu jeho potenciál. Bratr Nulu mi onoho dne roku 2006 v podstatě říkal, že ho evangelium změnilo – navždy!

Během této návštěvy Nuluových nás doprovázel prezident misie. Přišel, aby provedl pohovor s bratrem Nulu, s jeho manželkou a dětmi – aby rodiče mohli přijmout své obdarování a být spolu zpečetěni a aby děti mohly být připraveny k rodičům. Také jsme rodině sdělili podrobnosti ohledně jejich cesty do chrámu v čínském Hongkongu, aby tyto obřady přijali. Když se mělo konečně splnit to, o čem tak dlouho snili, plakali radostí.

Co se očekává od nositele kněžství Božího? Jak se máme změnit,

Jsme shromážděni s nadějí, že naše budoucnost, bez ohledu na minulost, může být lepší.

Když se účastníme tohoto shromáždění „s opravdovým záměrem“ (Moroni 10:4) změnit se, má Duch volnou cestu k našemu srdci a mysli. Jak Pán zjevil Proroku Josephu Smithovi: „A stane se, že nakolik budou ... prokazovati víru ve mne“ (pamatujte, víra je zásadou moci a skutků), „vyleji na ně Ducha svého v den, kdy se shromáždí.“ (NaS 44:2.) To znamená dnes večer!

Máte-li pocit, že jsou vám kladeny nepřekonatelné překážky, chtěl bych

vám říci o muži, s nímž jsme se setkali v roce 2006 v jedné vesničce poblíž indického Hajdarábadu. Tento muž ztělesňoval ochotu změnit se. Appa Rao Nulu se narodil na indickém venkově. Když mu byly tři roky, onemocněl obrnou a zůstal tělesně postižený. Společnost, v níž žil, mu tvrdila, že jeho potenciál je značně omezený. Jako mladý dospělý však potkal naše misionáře. Učili ho o ještě větším potenciálu – jak v tomto životě, tak ve věčnosti, která přijde. Byl pokřtěn a konfirmován za člena Církve. Jeho sebedůvěra značně vzrostla a on si dal za cíl přijmout Melchisedechovo

abychom se stali takovými muži, jakými máme být? Mám tři návrhy:

1. Musíme být muži kněžství! Ať již jsme mladými nositeli Aronova kněžství, či dospělými nositeli Melchisedechova kněžství, je potřeba, abychom byli muži kněžství, kteří vykazují duchovní vyspělost pramenící z toho, že jsme uzavřeli smlouvy. Jak řekl Pavel: „Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem muž, opustil jsem dětinské věci.“ (1. Korintským 13:11.) Protože jsme nositeli kněžství, máme být jiní – nikoli arogantní nebo pyšní či povýšení, ale pokorní, učenliví a mírní. To, že jsme přijali kněžství a jeho různé úřady, má být pro nás důležité. Nemá se jednat jen o povrchní „zasvěcující rituál“, ke kterému automaticky v určitém věku dochází, ale o posvátný úkon, při němž s rozmyslem uzavíráme smlouvu. Máme být natolik poctění a vděční, že se to bude odrážet ve všech našich skutcích. Pokud o kněžství často ani nepřemýšlíme, je potřeba se změnit.
2. Musíme sloužit! Podstatou toho, že jsme nositeli kněžství, je to, že

máme zvelebovat své povolání (viz NaS 84:33) skrze službu druhým. Vyhýbáme-li se své nejdůležitější povinnosti sloužit manželce a dětem, nepřijímáme-li povolání v Církvi nebo vykonáváme-li je pasivně a staráme-li se o druhé jen tehdy, kdy se nám to hodí, nejsme tím, kým máme být. Spasitel prohlásil: „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své“ (Matouš 22:37) a později dodal: „Miluješ-li mne, budeš mi sloužit“ (NaS 42:29). Sobeckost je pravým opakem kněžské zodpovědnosti, a pokud je naším charakterovým rysem, musíme se změnit.

3. Musíme být způsobilí! Možná nedokáží to, co starší Jeffrey R. Holland, který, když před pár lety hovořil na kněžském zasedání, „se k vám trochu [přiblížil, přitiskl] nos na ten váš a [vychrlil] na vás [slova tak ohnivá, že] vám to trochu sežehlo obočí“ („My všichni jsme zapojeni“, *Liahona*, listopad 2011, 45), ale je potřeba, drazí bratří, abychom prozřeli ohledně toho, jak běžně uznávané praktiky světa dusí naši moc v kněžství. Domníváme-li se, že můžeme být jen koketovat

s pornografií, s porušováním zákona cudnosti či s nepoctivostí v jakékoli podobě, aniž by to nás a naši rodinu nějak negativně ovlivňovalo, pak se mýlíme. Moroni řekl: „Hleďte, abyste byli hodni činiti všechny věci.“ (Mormon 9:29.) Pán nám dal mocné přikázání: „A nyní vám dávám přikázání, abyste se měli na pozoru ohledně sebe, abyste pilně dbali slov věčného života.“ (NaS 84:43.) Pokud nám v dosažení způsobilosti brání nějaké nevyřešené hříchy, je třeba to změnit.

Jedinou úplnou odpovědí na otázku, kterou položil Ježíš Kristus: „Jakými [muži] máte býti?“, je ona stručná a hlubokomyšlná odpověď Jeho samotného: „Dokonce jako já jsem.“ (3. Nefi 27:27.) Výzva, abychom „[šli] ke Kristu a [byli v Něm] zdokonalováni“ (Moroni 10:32), vyžaduje i předpokládá změnu. On je našťástí s námi. „A jestliže lidé přijdou ke mně, ukáží jim jejich slabost. ... Pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“ (Eter 12:27.) Budeme-li spolehat na Spasitelovo Usmíření, dokážeme se změnit. Tím jsem si jist. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■